



DVOJÍ TVÁŘ

TESSA REED

Dvojitá tvář

Tessa Reed



Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci, 1. vydání
a 152.eknihu v edici Solis

Autor © Tessa Reed

Redakce a korektura: Martina Gomolová

Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc,

Sazba: Kristýna Tichá

Obálka © Tessa Reed

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-88525-79-0 (epub)

978-80-88525-80-6 (PDF)

Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma popisu míst nebo skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Anotace

Callum je mistrem lhostejnosti. V jeho světě jsou city slabostí a pravda tou nejnebezpečnější zbraní. Nikdo nesmí vědět, že každá jeho myšlenka patří jí. Že Penelope je jeho středem vesmíru i jeho největší zkárou.

Penelope žije v kleci ze zlatých slibů a otcových výhrůžek. Hraje roli, kterou nenávidí, aby ochránila ty, na kterých jí záleží. Jediné bezpečí nachází v Callumově náruči, jenže právě tam jí hrozí největší riziko.

Když se sítě intrik začnou stahovat a masky padají, nezbývá prostor pro lži. Callum je odhodlaný pro její záchranu obětovat cokoli – i sám sebe. Dokáže ale jejich pouto přežít okamžik, kdy se ukáže jejich skutečná tvář?

Prolog

Callum



Věděl jsem, že si myslí, že mě nezajímá. Přesně tak to mělo vypadat, jenže vládla každé mojí myšlence. Už od první chvíle, kdy jsem ji spatřil. Otravná mladší sestra mého nejlepšího kámoše. Snažil jsem se držet od ní dál. Vážně jo.

Ale něco v ní bylo jako magnetické pole, co mě drželo poblíž.

Sam si myslel, že mu dělám laskavost, když místo něj jezdím vyzvedávat Nel na divoké večírky. Ona se tvářila, jako bych tam byl za trest. Ne. Byla to moje odměna. Ta chvíle, kdy jsem si ji mohl pořádně prohlédnout. Obzvlášť mě iritovali ti muži, kteří ji dychtivě pozorovali.

Probouzela ve mně touhu být lepším člověkem, stejně jako ty nejhorší primitivní pudy. Nel měla podivnou schopnost vycítit, že je něco špatně a vždycky zavolala Samovi. Já se nabídl, že pro ni pojedu.

Sledoval jsem ty namyšlené kluky, protože nic jiného nebyli. Zhýrali rozmazlanci. Tehdy mi přišlo, že jsou moje počítačové schopnosti vážně užitečné. Pozoroval jsem ji na každém kroku a Nel o tom neměla ani tušení. Jak blízko měla už tolikrát k tomu, aby ji čekal podobný osud jako ostatní zneužité dívky. Moji Nel nikdy. Odstraňoval jsem je z jejího okruhu přátel jednoho po druhém. Každého v jejím životě, kdo mi přišel jako hrozba. Až do chvíle, kdy mi došlo, že musím přestat.

Žila celkem normální život. Bylo jen na mně být dost silný a nechat ji. Celé ty roky byla jako moje droga a já se konečně dostal na odvykačku.

Callum



Nebyl to nejlepší sex v mém životě, ale pořád byl dost dobrý, abych si ho chtěl vychutnat až do konce. *Prásk.* S největším štěstím se do pár sekund udělám, stejně jako žena pode mnou, co se svíjela v záchvatu rozkoše. Vždycky jsem se snažil, aby si to užily stejně jako já. Dost pravděpodobně víc než já. *Prásk.* Z obýváku se ozval další neznámý zvuk a moje tělo ztuhlo v pohybu.

„Víc,“ prosila mě žena pode mnou a já z ní vyklouzl tak rychle, že překvapeně zalapala po dechu. Jen chvilka a nejspíš by se udělala. Nezazlíval jsem jí ten vyčítavý pohled, kterým mě sledovala, zatímco jsem se plížil ven z pokoje. Péro mi pořád vzrušeně stálo, když jsem se natáhl po zbrani v komodě u dveří.

Jestli někoho zastřelím se ztopořeným penisem, možná si udělám fotku. Něco takového se muselo stát v jedné z milionu náhod. Dveře se rozrazily a já namířil do potměšlého obýváku. Všechno bylo stejné jako předtím. Z kuchyně někdo vyšel a já se přiblížil jeho směrem. Ten vetřelec si vybral nejhorší chvílku na to, aby mě vyrušil.

Nepatrné světlo z kuchyně osvětlilo její tvář. Překvapeně vykulila oči a obočí jí vyjelo nahoru. Jen na okamžik zaznamenala zbraň v mých rukách, než se pobaveně zakřenila. Vrtěla hlavou a zírala mi mezi nohy. Jedna vteřina. Dvě. Zakryla si dlaní obličej. Nebyl důvod, aby mi pořád stál, ale stejně mi v něm bolestivě zaškubalo při pohledu na Nel.

Tentokrát čas odtikával na mojí straně. Zbraň se stáhla z jejího dosahu a já popadl polštář z gauče, abych si s ním zakryl svoji chloubu. Tohle byla noční můra. Nel přešla místnost a zabořila se do gauče s kbelíkem zmrzliny v jedné ruce, zatímco jí tvář osvítilo světlo z telefonu. Něco zuřivě mačkala na displeji, než zvrátila hlavu dozadu a začala se smát. *Proč se kurva*

směje? byla moje první myšlenka, ale neměl jsem v sobě dost síly na to se ptát. Z pokoje za mnou se ozval ženský hlas a já se tam vrátil.

„Oblékni se a jdi domů, zavolám ti taxík,“ pronesl jsem a natáhl si nejbližší trenky, co se válely na zemi. Zírala na mě, jako bych se zbláznil. To mě vážně neviděla vyplížit se z pokoje se zbraní a teď čekala co? Že se vrátíme do nejlepšího? Tahat si do postele pablbky bylo jednoduché, než začaly klást otázky. Na to jsem neměl čas. Vrátil jsem se do obývacího a zíral na Nel. Přimhouřeným výrazem sledovala obrazovku mobilu. Něco si neslyšně zamumlala, ale nedokázal jsem rozeznat, co přesně to bylo.

„Co tady děláš?“ zeptal jsem se ostře. Sakra. Měl jsem znít přátelštěji. Pořád to byla mladší sestra mého nejlepšího kámoše, u kterého jsem poslední týden bydlel, ale zbytky sebeovládání šly nejspíš k čertu s jejím překvapivým příchodem.

Zvedla hlavu a světe zatrať mě, zase mi zírala mezi nohy. Pak naklonila hlavu do strany a na tváři se jí objevil pobavený úsměv, když se v pokoji za mnou objevila žena, co si to našťavaně štrádovala ke dveřím.

Tvář se jí protáhla v naoko vyděšeném výrazu, když našpulila rty a vyvalila oči. Pohnula rty a já dokázal rozpoznat to slovo, které neslyšně vyslovila. *Sorry*. Zaklonil jsem hlavu a snažil se do plic nasát nějaký vzduch. Vždycky jsem měl nad situací kontrolu, ale ona byla jediná, kdo mě dokázal vytrhnout z toho pevného sebeovládání.

Hlavní dveře od bytu se prudce zabouchly, když se moje dostaveníčko vyřítilo ven. Přebíral jsem si svoje možnosti. Můžu si s ní promluvit hned, nebo se zajdu pořádně obléct. Ta druhá varianta zněla líp. Přes tepláky jen sotva uvidí, jak se mi znovu postaví. Protože to byla jedna z věcí, na kterou jsem mohl v její přítomnosti spoléhat.

O několik minut později jsem už seděl naproti ní. Zabořila lžici do misky a pomalu ji olízla. Jo, oblečení byla dobrá volba. Konečně jsem měl dost

času si ji prohlédnout. Dlouhé opálené nohy natažené přes konferenční stolek. Něco, co by jejího bratra vytáčelo k zuřivosti. Džínové kraťasy ušitžené těsně nad stehny a rozpárané tílko, které jí sotva zakrývalo břicho. Jen ona dokázala vypadat sexy i v oblečení, které by se hodilo i pro bezdomovce. To byla její poznávací značka. Znal jsem už ji jako pubertáčku a musel si to pořád připomínat, když mi oči sjely k vyrýsovaným obloukům v jejím výstřihu. Dlouhé blond vlasy měla přehozené přes rameno a mezi rty stále svírala tu lžičku.

Načapala mě až moc nažhaveného, aby to moji mysl uklidnilo. Viděl jsem tam něco jiného. Ne, ne, ne. V nose měla stříbrný kroužek a sledovala mě stejně ostražitě jako já ji. Sakra, snad netušila, co se mi honí v hlavě. Ten stříbrný kroužek v nose. To bylo to, co tu holku proměnilo ze zlatíčka v zatracenou noční můru.

„Napsala jsem bráchovi, že tu pár dní přespím,“ pronesla tiše a snad poprvé vypadala provinile. Věděl jsem, že měla klíče, ale to Sam byl tím, co inicioval jejich návštěvy. Z toho, co jsem věděl, v tomhle bytě nebyla už celé týdny. Místo, kde žil její bratr už celé roky. Prvních pár let jsem tu žil taky, než jsem se odstěhoval.

Sam mi o svojí sestře nikdy moc neříkal. Dost možná, že měl sám dost potíží vyrovnat se se všemi problémy, co kolem sebe měla. Občas přespala v místnosti pro hosty, v mém starém pokoji, kde jsem už přes týden bydlel.

„Můj starý byt se rekonstruuje, Sam bude další dva týdny mimo. Proto tu bydlím,“ pronesl jsem bezbarvým hlasem. Místností se nesl její zvonivý smích. Tři uchechtnutí a malé zachrochtání. Tak to vždycky bylo.

„Kdybych se namáhala přečíst si jeho odpověď, taky bych to věděla,“ pronesla a zamávala displejem mobilu ve vzduchu. Jestli tu zůstane, můžu si na další noci pronajmout pokoj v hotelu. Můj nikdy nespící mozek se dal do pohybu. Vymýšlel scénáře, které mě od ní dostanou co nejdál.

Tu holku jsem viděl procházet pubertou, kterou bych nezáviděl žádným rodičům. Byla jako nezastavitelná síla. Přesně mířená smrtící střela přímo mezi oči. Měl jsem se zvednout a zmizet ve svém pokoji. Jen tolik stačilo, abych před ní utekl. Nebo aspoň před jejím fyzickým já.

Můj pohled byl rychlejší. Ten, kterým jsem jí zíral na prsa i na ten zatracený kroužek v nose. Pod okem se jí táhla nepatrná fialová modřina. Ty perfektní růžové rty v sobě měly malou krvavou trhlinu. Nebylo by to poprvé, kdy by se dostala do problémů, ale vždycky se z nich dokázala vyhrabat.

Namlouval jsem si, že by mě její brácha zabil, kdyby zjistil, že tu sedí zraněná a já nic neřekl. Tím jsem si ospravedlňoval svoje chování. Jenže víc, než cokoliv jiného, se ve mně zvedla pradávna touha chránit slabší. Lži. Chránit ji. Nepatřila mi. Ne tak, jak bych chtěl, ale stejně jsem se nedokázal zastavit.

„Kdo ti to sakra udělal, Nel?“ zeptal jsem se a ten dotyčný měl jediné štěstí, že nestál za dveřmi a já na něj nemohl zamířit. Ta smrt by byla nešťastná. Se svědky bych si nemohl dovolit zamést to pod koberec, ale ospravedlnil bych si to. Před sebou i policií. Tak jako už tolikrát.

2.

Penelope



Potřebovala jsem horkou vanu. Možná i drink, ale to mohlo počkat. Naťukala jsem bráchovi zprávu a vytáhla z kapsy jeho záložní klíč. Byl tak zatraceně panovačný, když šlo o jeho byt. Vždycky mi opakoval, že mu musím dát vědět, než přijdu, i když mi dal klíč. Nejspíš se jen bál toho, abych ho nenašla klátit nějakou holku na kuchyňském stole, ale stejně. Dodržovala jsem to pravidlo. Tak trochu.

Odeslala jsem tu zprávu v momentě, kdy jsem vstupovala do budovy. Ten chlápek v taxíku na mě zíral, jako bych se chystala skočit po něm. Nemohla jsem mu to zazlívat. Mezi nohama jsem svírala baseballovou pátku. I v životě normálních lidí se musely objevit chvíle, kdy přecenili svoje možnosti. Nebo ne?

Vstoupila jsem do toho potemnělého bytu a zvažovala, co potřebuju jako první. Zmrzlina. S trochou štěstí nebude Sam ještě ani doma a já už budu v říši snů, než se vrátí a zasype mě hromadou otázek.

Vytáhla jsem z mrazáku celý kyblík. Jestli se Sam vzbudí, obdaří mě přednáškou, že jím přímo z kelímku a on si bude muset koupit novou. Zarazil mě divný zvuk. V bytě někdo byl. Ba co víc, někdo si to vážně užíval. Nechala jsem v kuchyni svítit, když jsem se zabořila do gauče. Připravená pustit si nahlas televizi, než Sam skončí s holkou, co má v ložnici, ale dveře pokoje od hostů se rozletěly dokořán.

Mířila na mě zbraň. Ale ne ta, co svíral v rukou. Mohl mě zastřelit na místě, a já bych mu pořád zírala mezi nohy. *Celkem dobrá smrt*, pomyslela jsem si. Než jsem si ten pohled mohla vychutnat pořádně, zmizel Callum zpátky do pokoje a já se vrátila ke svému náhradnímu plánu – zmrzlina.

Ze dveří jeho pokoje se vyřítila zuřivá blondýna a já se skoro styděla za to, že jsem jim překazila kouzelnou chvíli. Skoro. Už mi bylo skoro pětadvacet, a stejně to tam pořád bylo. Ta zuřivá žárlivost, kdykoliv jsem ho viděla s někým jiným. Moje pubertácké zamilované já už žilo jen ve vzpomínkách, ale pořád to byla součást mojí osobnosti. Nalhávala jsem si, že to je pryč, ale ty pocity byly stejně živé jako kdysi.

Seděl přede mnou a já zírala na odpověď, co mi poslal brácha. Šla jsem sem, protože jsem věděla, že tu budu v bezpečí. Neměla jsem nejmenší tušení, jestli brácha s někým chodí nebo co se mu děje v životě, ale tak to mezi námi fungovalo. Dokázali jsme z toho sourozeneckého pouta vytřískat poslední kapky. Něco ve mně vždycky tušilo, že tu pro mě bude, ať se stane cokoli. Týdny mlčení, a stejně se mu můžu nastěhovat do bytu, aniž by mě zavalil salvou otázek.

SAM: Posluž si

SAM: Callum bydlí v pokoji pro hosty, buď milá

Zírala jsem na ty zprávy a čekala na nějakou další. Call seděl naproti mně a určitě mě každou chvíli napráská. Ti dva mezi sebou měli až nezdravý smysl pro upřímnost. To Call mě několikrát vyzvedl na večírku, když jsem byla až moc opilá. Vždycky působil tak spořádaně a nedostupně. V ty večery, kdy byl Sam zhulený moc na to, aby pro mě přijel, poslal svého nejlepšího kamaráda.

Ti dva měli až moc silnou bratrskou dohodu na to, abych poznala, že jsem v háji, už když se mě zeptal, kdo mi to udělal. Měla jsem se schovat hned, co jsem ho viděla. Jak by sakra mohl přehlédnout tu ránu na mém rtu nebo modřinu pod okem? Můžu to zkusit dost dobře zahrát a třeba to projde.

„Malé nedorozumění, tak si zastrč kvér do kalhot a uklidni se,“ odsekla jsem mu, zatímco jsem si nabrala další lžici zmrzliny. Jeho oči mi přejely po těle, jako by hledaly další náznak bezpráví. Nebylo to poprvé, kdy jsem se do podobných problémů dostala. Skoro mi uvěřil. Než jeho pohled spočinul na baseballové pálce vedle mě.

„Nel?“ pronesl tiše a moje mysl odletěla do jiného vesmíru. Do takového, kde to jméno šeptal v jiném významu. V takovém, kde jsem ho vyrušila před pár minutami. Sakra ne. Už před lety mi dal jasně najevo, co si o mně myslí, a já se nebudu ponížovat, abych ho přesvědčila o opaku. Pravda. To bylo jediné, co ho přiměje vidět mě takovou jaká jsem.

„Uhodil mě. Fajn. Bylo to poprvé, ale zaskočilo mě to. Vrátila jsem mu to a potřebuju jen pár dní, než vyprchají emoce, abych se mohla vrátit domů.“ Ani mi nedošlo, že přejíždím prsty přes pátku, když to říkám. Byla to pravda. Uhodil mě dvakrát a já mu to pálkou vrátila tak silně, že se sesunul k zemi. Byl to dárek od bráchy, když zjistil, že budu bydlet sama. Kdyby jen tušil, že to fakt využiju. Zkusila jsem se Scottym mluvit, ale praštil mě stejně. Když jsem opouštěla dům, ležel tam v bezvědomí a já měla jen pár minut na to zmizet, než se vzbudí a zase bude zuřit.

„Zabiju ho,“ procedil skrz sevřené zuby Call a já si ho představila, jak polonahý kráčí nocí, aby mě pomstil. Tak bláhové představy. Ne, s největší pravděpodobností to řekne Samovi a ten sešle peklo na zem. Takový už byl můj brácha. Během těch let v dospívání jsem udělala hrozně moc kravin. Postavila se lidem, kteří by mě sežvýkali jako hračku a odhodili. Ať už tam byl nebo ne, myšlenka na mého bratra mě vždycky činila neporazitelnou. Ted' nebo později, vždycky si našel způsob, jak je donutit zaplatit.

Po těch letech jsem se naučila nenechávat po sobě zbytky, o které by se někdo musel postarat. Ničila jsem je stejně, jako ony mě. Dnes to bylo možná poprvé, kdy jsem to přehnala. Se Scottym jsem randila už několik

týdnů. Nebyl to dobrý člověk, to jsem věděla už od první chvíle, kdy si mě v baru hladově prohlížel. Jenže byl dost hezký na to, abych to přehlédla. Skutečnost, že kdyby moji rodiče zjistili, že chodím s někým, jako je on, a chtěli by mě vydědit, tomu přidávala jen třešničku na dort.

„Volám Samovi,“ pronesl Call našťavaně a už si to rázoval do svého pokoje. Sakra. Kdyby tady byl můj starší bráška a viděl moji pomlácenou tvář, nenechal by to jen tak. Něco, co mi předtím ani nedošlo, protože jsem se tak zoufale někde chtěla schovat jak pes s ocasem staženým mezi nohama. Měla jsem štěstí, že tu není.

Vyrazila jsem do pokoje pro hosty, abych ho zastavila. To byla první chyba. Ztěžklý vzduch voněl po sexu a Callovi. K čertu s ním. Tu vůni bych poznala kdekoliv. Pižmo a něco neidentifikovatelného, jako jedinečná substance jeho osobnosti. Pusa se mi zalila slinami a já zadržela dech.

„Skončila jsem s ním. Praštil mě a já mu to vrátila. Byl v bezvědomí, když jsem odcházela,“ řekla jsem rychle a něco v mých slovech ho zarazilo. S prstem nad displejem zíral před sebe a já skoro viděla, jak se mu točí kolečka v hlavě. Nechtělo se mu praskat na mě, to bylo jasné, ale jestli Sam zjistí, že mě kryl, schytáme to oba.

„Jestli se tě pokusí kontaktovat, tak mi to řekneš. Jedna zpráva, a hned mi ji přepošleš. Zahlídneš ho na druhé straně silnice, a dřív, než se stihneš jen znovu nadechnout, budeš mi volat. Slibuješ?“ Ten hluboký majetnický tón. Kdysi dávno jsem si ho vykládala jinak, ale teď jsem za ním viděla jen potřebu kontrolovat a plnit bratrskou povinnost. Ten blbec se ke mně choval jako brácha a já to nenáviděla. Zkřížila jsem za zády prsty a pomalu přikývla. Zas a znovu.

Nerada jsem dávala sliby, které bych nemohla splnit. Tenhle možná patřil mezi ně. S obrovskou porcí štěstí bych ale nemusela lhát. Můžu se tu schovávat pár dalších dní, než bude Scotty za mřížemi. Protože jestli ne, asi

se budu muset odstěhovat mimo město a změnit si identitu. Tak moc jsem toho sráče naštvála. Na jeho obranu, měl vážně dobrý důvod mě praštit. Byla to patová situace.

Vytratila jsem se pryč, musela jsem z nosu dostat tu zatracenou vůni sexu. Otočila jsem kohoutkem ve vaně a přidala trochu pěny. Nebylo nic, co by nevyřešila horká koupel. Aspoň pro dnešek.

O třicet minut později ze mě byl nový člověk. Tak nějak. Za celý svůj život jsem si vypěstovala hroší kůži a uměla se tvářit, jako že se mě problémy světa netýkají. Po třetím nepřijatém hovoru, který jsem ignorovala, jsem si Scottyho zablokovala. Nebylo co víc říct. Ať si klidně shoří v pekle.

Týdny super žhavého sexu ve mně nenechali ani stopu po tom, abych se nad jeho osudem hlouběji zamýšlela. Ještě jeden hovor a skoro bych cítila výčitky nad tím, že to hned nenahlásím Callovi.

Zase jsem seděla na gauči a Call beze slova prošel do koupelny a já slyšela zvuk sprchy. Snad si v pokoji i vyvětrá, aby se zbavil toho těžkého pachu sexu všude kolem. Očividně dneska budu spát u Sama. Musím si vyměnit povlečení. Pokoj pro hosty dnes nebyl k mání a já ani za nic nebudu spoléhat na to, že povlečení v pokoji mého bratra je čisté nebo že v něm nespala nějaká coura. Na to jsem svého brášku znala až moc dobře.

„Půjdu se najíst do bistra za rohem. Chceš se přidat?“ Ten hrubý hlas mě vyděsil natolik, že mi telefon vyletěl z ruky. Překvapeně jsem na něj zírala. Vteřina. Dvě. Deset. *Kurva, Penelope, vzpamatuj se.* Byla to jen zdvořilá nabídka a já skoro cítila, jak moc chce, abych ho odmítla. V prázdném žaludku mi jako na potvoru zakručelo a já ho mohla jen požádat, aby mi něco přinesl. Ta proradná příšera v mém nitru zuřivě zavrčela. To ona mě dostala do tolika problémů. To ona mě nenechala podobnou nabídku

odmítnout. Dělat život těžší lidem kolem mě jí z nějakého důvodu dělalo radost.

„Jasně, půjčím si od Sama mikinu a můžeme vyrazit,“ zacvrlikala jsem nadšeně a vyskočila na nohy. Představa nějaké brutální smažené prasárny mi hned zvedla náladu. Budou tam hranolky, možná smažený sýr, třeba i mléčný koktejl s kapkou whisky. Ignorovala jsem ty pevně sevřené rty, které při mé odpovědi stáhl k sobě, a nadšeně se na něj usmála, když mi otevřel hlavní dveře.